

Giganci Nauki

<https://gigancinauki.pl/gn/biogramy/84068,Ciborowski-Janusz-Wojciech.html>
2022-10-05, 01:23

Ciborowski Janusz Wojciech

CIBOROWSKI Janusz Wojciech (26 I 1918, Warszawa – 17 VII 1986, tamże), chemik, współtwórca polskiej szkoły inżynierii chemicznej. Syn Józefa, kupca, oraz Eugenii z Popiołowskich. W 1935 ukończył Gimnazjum im. Stefana Batorego w Warszawie, następnie podjął studia chemiczne na PW. Pracę magisterską przygotował konspiracyjnie w 1942, w czasie okupacji, pod kierunkiem Cz. Grabowskiego. Po wojnie jego dyplom został potwierdzony przez wydział chemiczny PW. W 1942–45 przygotowywał pracę doktorską *O przewidywaniu wydajności reakcji chemicznych metodą statystyczno-termodynamiczną*, pod kierunkiem J. Zawadzkiego, obronioną w 1947. W 1949 przedstawił rozprawę habilitacyjną *O podstawowych problemach procesu fluidyzacji*, przygotowywaną 1946–47 w Massachusetts Institute of Technology pod kierunkiem E.R. Gillilanda.

Pracę zawodową rozpoczął w 1942 jako asystent Cz. Grabowskiego w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej w Warszawie. C. postawił sobie odpowiedzialne zadanie stworzenia w Polsce kierunków studiów z zakresu inżynierii chemicznej. W 1947 przystąpił do organizowania Katedry Inżynierii Chemicznej na PW, gdzie był zatrudniony jako adiunkt 1947–48. W 1949 został docentem, w 1952 profesorem nadzwyczajnym, a w 1962 – zwyczajnym.

C. uczestniczył także w organizowaniu Zakładu Inżynierii Chemicznej w podległym Ministerstwu Przemysłu Chemicznego Inst. Chemii Ogólnej w Warszawie.

Opublikował podręczniki: *Inżynieria chemiczna* (Warszawa 1952), *Problemy rachunkowe w inżynierii chemicznej* (Warszawa 1954), *Podstawy inżynierii chemicznej* (Warszawa 1969), *Inżynieria procesowa* (Warszawa 1973). Zostały one przetłumaczone na języki rosyjski oraz węgierski. C. był również autorem programów studiów w zakresie inżynierii

chemicznej, przyjętych za podstawę nauczania tej dyscypliny we wszystkich ośrodkach w Polsce. W 1963 zainicjował utworzenie na PW wydziału inżynierii chemicznej. Budynek został oddany do użytku w 1975, a w 1991 nadano mu imię C. Dzięki staraniom C. w 1970 został utworzony Inst. Inżynierii Chemicznej, który w 1973 otrzymał prawa wydziału (obecnie wydział inżynierii chemicznej i procesowej). C. był jego kierownikiem do końca życia.

Dorobek C. obejmuje 136 publikacji oraz 11 patentów. Jego działalność badawcza dotyczyła głównie procesów fluidyzacji oraz suszenia. Rezultaty swoich pionierskich badań w tej dziedzinie, której stał się współtwórcą, ogłosił w monografii *Fluidyzacja* (Warszawa 1957). Jego rozwiązania zostały zastosowane m.in. przy opracowywaniu suszarki do zboża (nagroda resortowa), pieca do fluidalnej metody spalania niskoprocentowych piryków i markazyków (zespolowa nagroda państwowa II stopnia 1955) oraz metody przerobu odpadów rafinacyjnych zawierających siarkę elementarną. Ogłaszał również prace z dziedziny termodynamiki i kinetyki procesów jednoczesnej wymiany ciepła oraz masy. Zajmował się badaniem procesów suszenia, sublimacji oraz kondensacji sublimacyjnej. Jego prace przyczyniły się m.in. do opracowania konstrukcji ciągłego kondensatora do wymrażania substancji sublimujących, suszarki do kazeiny, suszarki do skór oraz przyrządu do regeneracji mas formierskich. W 1960–62 C. pełnił funkcję dziekana oraz prodziekana wydziału chemicznego, a 1970–86 dyrektora Inst. Inżynierii Chemicznej PW. Był wieloletnim przewodniczącym Komitetu Inżynierii Chemicznej PAN. W 1967 został członkiem-korespondentem, a w 1973 – członkiem rzeczywistym PAN.

C. otrzymał wiele nagród i wyróżnień, m. in.: Złoty Krzyż Zasługi (1954), Krzyż Oficerski (1969) i Komandorski (1975) Orderu Odrodzenia Polski. Instytut Technologiczny w Leningradzie (ob. Petersburg) nadał mu w 1969 doktorat honoris causa

C. był poliglotą, znał osiem języków obcych (w tym chiński).

SBTP (R. Gawroński).

Janusz Ciborowski, [w:] M. Dąbkowska: *Chemiccy sami o sobie w 1957 roku*, „Analecta. Studia i Materiały z Dziejów Nauki” 2011, nr 1.

Marcin Dolecki

[Poprzedni](#)
[Następny](#)